

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑΣ

«Είμαι άτεχνος με περικεφαλαία!» παραπονέθηκε ο μικρός μαθητής μπροστά σε μια προθήκη του Αρχαιολογικού Μουσείου του Πειραιά.

«Θα τα καταφέρεις! Μη φοβάσαι! Θα με ζωγραφίσεις μια χαρά. Κοίτα με πώς χαμογελάω! Έχεις σγουρά μαλλιά όπως ο νεαρός οπλίτης, για τον οποίο με κατασκεύασαν. Τον 7^ο αιώνα π.Χ. – έτσι διαπίστωσαν οι αρχαιολόγοι που με βρήκαν – σε ένα εργαστήριο μεταλλουργίας ένας άξιος τεχνίτης με μεταμόρφωσε από παχύρρευστο χαλκό σε μια γυαλιστερή ανθεκτική περικεφαλαία. Όταν ο 18χρονος νέος με τοποθέτησε για πρώτη φορά στο κεφάλι του, αγκάλιασε με προσοχή η εσωτερική δερμάτινη επένδυσή μου τη σγουρή του κόμη και το μαξιλαράκι στην κορυφή μου ακούμπησε μαλακά στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Από εκείνη τη στιγμή γίναμε αχώριστοι σύντροφοι. “Εγώ κι εσύ μαζί στη ζωή”, σκέφτηκα.

Ο «όπλα φέρων» νεαρός με πήρε στο σπίτι του. Ο καιρός κυλούσε ειρηνικά. Συχνά ο ιδιοκτήτης μου φρόντιζε να διατηρούμαι σε καλή κατάσταση. Όμως οι μέρες του πολέμου δεν άργησαν να 'ρθουν. Όπως όλοι οι άντρες της πόλης, ο νεαρός οπλίτης πήρε την ασπίδα του, το δόρυ, το σπαθί του, φόρεσε τις περικνημίδες, το θώρακα κι εμένα ανασηκωμένο στο κεφάλι του, για να ενταχθεί στη φάλαγγα που θα υπερασπιζόταν την πόλη. Προχωρούσε με θάρρος σε παράταξη, για να απωθήσει τον εχθρό. Ιδρώτας έσταζε στο πρόσωπό του κι εγώ προσπαθούσα ανάλαφρα να μην τον πιέζω. Ανησυχούσα γιατί καθώς του κάλυπτα τ' αυτιά, ίσως δεν άκουγε καλά τον αχό της μάχης. Ένωθα το πείσμα και το πάθος του για τη νίκη. Όταν ο εχθρός τράπηκε σε φυγή, με περηφάνεια έστησε τρόπαιο στο πεδίο της μάχης.

Όμως, επιστρέφοντας στην πόλη θριαμβευτής από τη μάχη, η τύχη του επιφύλαξε άσχημο παιχνίδι. Αρρώστησε βαριά και σε λίγες μέρες πέθανε. Η χάλκινη καρδιά μου μάτωσε! Μας έθαψαν μαζί.

“Εγώ κι εσύ μαζί τώρα και στο θάνατο”!

Η θλίψη μου επηρέασε τη μνήμη μου και δε θυμάμαι τίποτε άλλο από όσα συνέβησαν μετά. Ούτε που κατάλαβα πώς βρέθηκα εδώ. Πάντως οι συντηρητές και οι αρχαιολόγοι μου φέρθηκαν με προσοχή και σεβασμό».

«Προσπάθησε! Δεν είναι δύσκολο να ζωγραφίσεις».

Ο μικρός μαθητής σήκωσε το χαρτί του και έδειξε στην περικεφαλαία τι είχε ζωγραφίσει όση ώρα αυτή του μιλούσε. Στο χαρτί φαινόταν ένα αγόρι με σγουρά μαλλιά και μια περικεφαλαία.

Και οι δυο χαμογελούσαν!